

CATALUNYA SOCIAL

Any IV. Núm. 146

15 cèntims

16 febrer 1924

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
BAIX ST. PERE, 1, 3 I 5 - BARCELONA

APARTAT 273
TELÉFON 1114

L'exploació de les barraques

Algunes de les deu mil barraques que hi ha a Barcelona, on els pobres, sota les grapes dels seus explotadors, són condemnats a viure d'una manera inhumana.

(Vegeu l'estadística inserida dins d'aquest número).

L'allau de les esquerres

El moment actual del món és potser una mica crític per a les dretes, és a dir, per als catòlics.

Potser a molts sorprendrà aquesta afirmació. Aquells germans nostres que redueixen al concepte de dreta tot allò que significa ordre material i que resten satisfets de tota actuació quan aquesta porta com a conseqüència el cobejat *ordre*, trobaran potser un xic desplaçada aquesta afirmació nostra, aquest somni de perill per a les nostres actuacions que avui en el món s'endevina aquí i allà. Després d'un estat de coses quiet, d'una tranquil·litat material absoluta, no són ganes de venir a torbar el bon repòs aquests anuncis de perills que no veuen els que pateixen de miopia? Ja ha esdevingut clàssica aquella classificació entre dretes d'idees i dretes d'interessos. I és clar que les primeres estaran amb nosaltres, i les segones, no.

Però girem els ulls arreu i ens convencerem. A Anglaterra manen els socialistes; i, encara que amb bon seny en el sentit social de la paraula, no havem d'oblidar mai el perill que per a les forces públiques del món representa aquesta gesta anglesa d'entronitzar un partit laborista. No hem de deixar de banda que aquells homes, capitanejats per Mac Donald, porten un bagatge doctrinal determinat que no pot ésser mai el nostre; i el perill que representa l'esberlament de les forces polítiques dels altres partits a base d'això. És veritat que avui deixaran (per a governar) aquell bagatge de banda per la imposició de les circumstàncies. Però, i demà?

Itàlia, el país clàssic de l'ordre, de la reacció, aquell envers el qual miren tots els que desitgen un alçament patriòtic arreu del món, no pot representar, a la llarga, altra cosa que el que avui representa el feixisme i l'ideal mussolinista: la restauració d'un Estat a base pagana. Benedetto Croce acaba de dir que el feixisme no porta cap essència doctrinal ni en aquest sentit deixarà rastre. Però, sí que porta un sentit de retorn a les glòries de Roma, i no certament de la Roma cristiana, sinó de la Roma del S. P. Q. R. En el fons del moviment s'endevinen dues forces: la de la Roma clàssica (força remota) i la de la Unitat italiana (força immediata). El S. P. Q. R. es confon amb les corones posades pels feixistes, a diari, en els monuments a Vittorio Emmanuele II i a Garibaldi.

Rússia va ésser reconeguda pels Estats europeus. I ara Anglaterra, i després Itàlia, i així successivament, faran de Rússia un Estat normal completament. El que, en canvi, no s'ha perdut de la Rússia soviètica és l'esperit de proselitisme que anima els seus capdavanterers.

I el centre d'Europa no reacciona en cap sentit espiritual, ja que els problemes econòmics no li deixen temps per a res més; i Turquia es redreça cada dia més; i França i Bèlgica segueixen sota la mateixa preocupació que els Estats centrals, i prou; i tots plegats admeten en llurs Governos homes catòlics, però a títol de patriotisme només. I els partits socialistes cada dia creixen...

* * *

Hi haurà algú que davant d'això ens pugui titllar de pessimistes? No, no ho som. Amb el que acabem de dir, amb aquest petit inventari de fets i de renaixements doctrinals no hem volgut sinó mostrar que les coses no són potser el que a primer cop d'ull semblen, i que cal que els homes de la dreta no es descuidin i es captinguin (a la nostra terra especialment) un xic més de ço que darrera de l'estat actual del món pot esdevenir. Quan tots ens acostumem a considerar com excepcionals i transitòries les circumstàncies presents del món, llavors comprendrem que gran és la necessitat que ens preparem per a l'esdevenidor, pel moment en què la normalitat torni, que, encara que potser llunyana, un dia o altre ha de tornar. Per llavors és per a quan hem de tenir la vista fixa en el món i hem d'iniciar el veritable renaixement espiritual de les forces catòliques.

No vol dir això que ens hàgim de captenir d'aglomerar masses en partits polítics. Vol dir, senzillament, que tots hem de procurar fer valer en la vida pública la substància espiritual del catolicisme i arribar cada dia més a un tacte de colzes tots els catòlics.

del món (i ja no diguem com entre ells els espanyols) a fi de contrastar la nostra força en el moment convenient.

No ens indica res en aquest respecte el gest del Partit Popular d'Itàlia en les eleccions que ara es celebraran, posant-se front a front del feixisme amb tot i les excel·lències d'aquest i els avantatges que ell ha significat i significa per Itàlia?

No oblidem que ni el feixisme, ni la reacció patriòtica francesa, ni la sensatesa dels laboristes anglesos tenen gran cosa que veure directament amb el nostre ideari! En el fons del fons totes aquelles forces obeeixen a idearis distints, que algun dia reclamaran les seves preeminències.

La Providència i els pobles

Sovint passa, anant pel món, que en volent pujar a un muntanya, el camí davalla i cerca les profunditats de valls i torrenteres; que en fent via vers llevant, el camí gira a ponent tot d'una i pren direcció contrària al punt que és el terme de l'excursió. Aquestes sorpreses i estranyeses d'una ruta, causen fins i tot alarma quan va en tren un viatger poc expert, que no coneix el país i amb prou feines les fites de l'itinerari. Qui hagi viatjat recordarà les angúnies de l'esperar-se de nit, en un ramal mort, un vagó isolat i ple de passatgers, dormint a voltes hores i hores en un entroncament, fins que arriba l'hora d'enganxar-lo a la màquina que l'ha d'arrossegar a l'estació cap del viatge... o bé a una altra escala intermitja. Quantes vegades, sobretot als no familiaritzats en el recorregut d'una línia, els esclata davant d'una virada, d'una pendent, de quelcom imprevist en el paisatge, el dubte rosegador: si m'hauré equivocat de tren?

Si això passa pels camins físics i materials del món, on tota mena de dades positives il·lustren el viatger, proveït o proveïble de plànols, guies, mapes i horaris, bé es comprèn que el camí que cadascú ha de fer en el temps, amb ideals mutus, però sense itineraris, tingui moltes sorpreses, i no sempre plaents. Els pobles, que també tenen ideals i que fan llur via per misteriós impuls de Qui llur únic Senyor i Amo, tampoc saben quines seran les evolucions, els passos, les sorpreses ni el temps a esmerçar en l'itinerari. Quan arribarem? Déu tan sols ho disposa, i compte hem de tenir, que a voltes fins la catàstrofe entra en el pla diví, com el naufragi de Sant Pau a les costes de Malta.

Arribarem d'aquí un any, d'aquí deu, d'aquí cent, d'aquí dues o tres centúries? L'únic que cal saber, és que, duri el que duri el viatge, cadascú no té més que un deure: servir viva la fe en la certitud de l'arribada.

Cal sobretot la fe en una essencial cosa: que el viatge es fa per decret de Déu. Cap altra explicació admetria aquest viatge, perquè sols de Déu poden haver vingut les iniciatives i el desig d'empendre'l.

Així és que nostre pensament a les hores aquestes, que l'acció és forçada de cedir a la reflexió, ha de girar sobre aquesta fixa idea: cal viatjar, perquè del fum de la sang ens ve la inspiració, i la sang de les generacions és sang de gènesi; és sement de Déu. Cal pensar que no som amos dels destins de res col·lectiu: que les ciutats, els pobles, la pàtria no són propietat nostra, i no essent nostre el temps ni l'esdevenidor, ni el coneixement de les coses arcanes, dret no tenim a creure ni un moment que depengui el marxar o l'aturar-se el poble, de la voluntat dels homes que el formen. Solament Déu pot saber quan li convé marxar, quan és hora d'aturar-se, quan tombar a la dreta o a l'esquerra. En el fons, el curs de les nacions sobre la terra té una imatge en l'èxode d'Israel fent giragonses pel desert quaranta anys, seguint el núvol i la columna ignea, i menjant el manà plogut, fugint de l'Egipte (tan enyorat pels grollers murmuradors) per a rebre la Llei en el precís instant i arribar a la terra promesa de Canaan al moment previst per la Providència divina, al moment on els murs de Jericó eren prou estovats per a enfonsar-se al setè tomb dels israelites.

Sabem que ha de venir la festa; deure nostre és tenir el llum encès, i prou. I trametre encesa la llàntia a nostres fills, i aquests als fills d'ells, que no sabem si serà la lluminària ara, o bé d'aquí un segle. Però una cosa sabem: que perquè un dia o altre al món pugui haver-hi lluminària és necessari que la flama s'hagi tramès fins a venir la generació per Déu encarregada del gran abrondament.

De vegades, la família que s'emprèn el bastir un casal resulta que posa els fonaments

només. Després vénen contrarietats, raons, parcials ruïnes, malalties, desgràcies; ve una altra generació, muden els temps i la fortuna, i es reprèn la construcció, i beneeixen els pares que tan bons fonaments van deixar posats, i que estalvien llavors la meitat de la feina.

Si la mort sempre és oportuna, com el doctor Torras i Bages es complaïa a recordar en el decés de tota persona estimada, per les mateixes causes resulta que és oportuna la vida, és a dir, la naixença i els incidents que sobrepassen la simple voluntat dels homes, per exemple dissorts i malalties. Déu fa morir els homes quan li convé, i també disposa quan convé les naixences. I a cada naixement dota l'individu d'unes qualitats i condicions que han d'ésser el seu exercici i la seva missió a la vida. Així mateix pot dir-se dels pobles. I al providencialisme d'aquell mot del poeta que l'altre dia retrèiem: que Déu, Criador dels pobles, és qui els aixeca o enfonsa, s'afegeix també el providencialisme d'una frase molt coneguda i molt exacta, que Déu torna la memòria als pobles quan més la necessiten.

Déu dona als pobles la vida i tot ço que necessiten: el pa, la memòria i la llibertat i tot això al moment i a mesura que és necessari. Car una vegada més cal repetir que els pobles no són propietat dels homes que en són fills, sinó de Déu que n'és pare.

Per això més que el triomf del poble ens ha de procurar el triomf de la Llei de Déu en el poble. Si no és per a fer-hi regnar la llei de Déu, per què la volem la llibertat del poble? En canvi, la paraula de l'Evangeli ens ensenya que si el poble cerca la Llei de Déu primer que tot, la llibertat i tot el que necessiti, li serà donat de més a més.

La Llei de Déu és, doncs, la força més veritable, el seu respecte en el poble és l'interès màxim d'aquest, car és son inexpugnable escut, i la garantia més certa de la seva glòria. El fer respectar la llei de Déu entre nosaltres és l'obra més positiva i més sòlida que es pot practicar, per a fer il·lustre el nom de nostra terra.

R. RUCABADO

Formós espectacle

Francesos i alemanys

Per fi s'han recordat uns i altres de la vella germanat racial i que tots són batejats en les mateixes aigües... Un nucli d'intel·lectuals francesos, compadits de les privacions i misèries de què són víctimes els intel·lectuals alemanys, s'han unit en vincle de caritat, s'han posat d'acord amb els caiguts, planyent-los i demanant almoines per ells i predicant l'oblit i el perdó del passat, per tal de viure per sempre més en germanor i tornar la pau a Europa i la tranquil·litat perduda al món sencer.

Per llur part, els intel·lectuals alemanys han acceptat agraïts el seu ajut, establint relacions de cristiana companyonia amb els seus penedits enemics, girant l'esquena a la història d'avui per a recordar millor aquella història del temps en què Aquisgran era la cort del gran pare d'uns i altres...

Aquest misericordiós moviment dels intel·lectuals francesos ha estat, de fa temps, iniciat pels dels EE. UU., pels d'Anglaterra i de moltes altres nacions, Espanya entre elles, com ja oportunament férem constar.

Però sobre uns i altres va anticipar-se de molt el Papa Pius XI que, al mateix temps

que a Rússia, trameté, i va trametent encara, a Alemanya quantitats enormes (es tracta ja de més de trenta milions de lires), per a socórrer els intel·lectuals i tots aquells que sofreixen les terribles conseqüències de la desfeta germànica.

Què deuran pensar ara del Papa i de l'Església aquells furiosos luterans que volien commemorar l'aniversari de la mal anomenada Reforma luterana amb un esclat d'odi contra la nostra santa Religió; pla diabòlic que Déu féu fracassar convertint l'aniversari per a glorificar Luter en la més tremenda derrota dels seus seguidors que recorden els segles? — C.

La magistratura episcopal segons el Dr. Torras i Bages

Rebutgem la interpretació que la burocràcia, i abans l'absolutisme reial, han volgut moltes vegades donar a l'ofici episcopal. El bisbe no és un funcionari de l'Estat. Quan se'l fa bisbe no se'l constitueix un agent de major o menor elevació en la xarxa administrativa, no és un servent impersonal; al revés, l'episcopat és una magistratura essencialment popular, que per raó del càrrec ha d'estar en compenetració íntima amb el poble. En antigues èpoques, èpoques de bon seny, el bisbe era considerat el «defensor civitatis».

Il·lm. Dr. JOSEP TORRAS I BAGES, Bisbe de Vich.
De Los excesos del Estado. (1906)

El desmesurat afany de diner en la societat actual

L'onada materialista que s'ensenyoreix amb alarmant progressió de tots els ordres de la vida moderna, té una manifestació altament antipàtica que per la seva enlluernadora aparició abassega bona part de la humanitat i que fins és una de les causes de tots els grans problemes socials que es plantegen en tota la terra avui dia. Ens referim al desmesurat afany de diner que fa oblidar a molts homes l'amor als seus consemblants, el que es deuen a sí mateixos i tot sentiment racional o idealista.

Aquest afany de riquesa no l'experimenta l'home de grans ideals, l'home que sent amor al proïsme, l'home que sap el que es deu a sí mateix, perquè, per bé que se'm pugui objectar, i seria cert, que per tota obra, àdhuc la més espiritual, es necessita el factor diner, no és pas menys cert que una persona ben equilibrada sap donar al diner la importància de "mitjà" per arribar a fins superiors. Avui, però, els homes no *volen* tenir tanta claredat, es dona al diner la importància màxima i no se l'esmerça en bones obres, ni en el perfeccionament propi, sinó en banalitats que satisfacin l'orgull particular i excitin les passions dels altres.

La vida pràctica està plena de paraules i converses que demostren aquesta, diguem-ne humana, dèria de diner. Passejava no fa gaires dies per les incomparables Rambles de la nostra formosa urbs barcelonina, quan arribaren a mes oïdes els mots d'una conversa que sostenien un senyor i un noi de uns 10 anys; quasi involuntàriament vàreig copsar aquest diàleg: —I, no vols estudiar batxillerat? —No! —Doncs, què voldràs ésser quan tinguis més anys? —Fabricant de gèneres de punt. —Per què? —Perquè el papà va dir l'altre dia que era la manera de guanyar més diners sense gaires estudis. Heu's aquí les filosofies d'un senzill noi de la moderna societat, en l'època de la vida que ni deu preocupar-lo el problema de la subsistència, ni ha sofert els desenganys que el materialisme dels altres fa sentir a l'home pobre, i ja no té altra idea que la de sacrificar tota sa vida a un "*treball*", que sense "*treballar*" gaire, produeixi força.

I no gaire més avall de les Rambles, una altra conversa que sostenien dos joves elegantment abillats, em va atraure l'atenció tot seguit. Vàreig sentir... però el què em va més

bé, són aquelles quinze pessetes que per a passar la setmana em donen a casa cada diumenge... (aquí va explicar la distribució que hi donava, i no cal dir que era un munt de subtilitats inútils, per no dir perniciosos); i respongué l'altre: —Tens raó, noi, mira que és el tot, això del diner!, si va escàs, que n'és d'avorrida la vida! Aquesta conversa posa al descobert la baixesa de mires d'aquests joves, la frivolitat de les paraules denota la migradesa de la seva pensa, on no furga cap idea noble.

Però, el pitjor és que converses així les sentim cada dia a dojo, ara a infants, ara a joves, la majoria dels cops a la gent gran, però sempre demostrant la deplorable educació intel·lectual i espiritual en què viu la societat moderna. Per què, aquest afany de diner, ja per ganes de posseir-lo, ja per a malversar en un excés de divertiments i frivolitats noves, que l'art malentès i diabòlic inventa cada dia, i que la societat moderna infiltra en sos individus des de la més tendra edat, fins al dia en què la mort, en arrabassar-nos d'aquesta vida, i amb ella, d'aquest embull d'idees de riquesa, fent-nos sentir així més feréstegament son cop terrible, no és sinó la prova més palesa del què dèiem en encapçalar aquestes ratlles; ço és, d'aquest materialisme que està corrompent totes les esferes de la vida actual i que sembla voler acabar amb allò que distingeix l'home dels altres vivents: la raó.

Oh! com esglaia a tota persona de bon seny, veure l'extensió considerable que pren aquest desig de riquesa i més riquesa que embruteix els homes fent-los caure en tots els vicis i defectes imaginables. Recordem a tothom, però a la joventut especialment, que tenen un Déu a qui adorar i una Pàtria per servir, sí! una Pàtria que no enaltiran amb aquests sentiments egoistes a què estem al·ludint, una Pàtria que faran gran i immortal, únicament amb la fama que llur conducta racional pugui obtenir en el món civilitzat o amb les produccions de llur intel·lecte.

Procurem desterrar aquest espectre del materialisme que apersona amb les temptadores i tupides malles del diner i el plaer sensual, totes les voluntats i intelligències de la humanitat que viu en el nostre segle.

JAUME MARXUACH

LES TORTURADORES D'INFANTS

Hi ha mares que creuen que un fill és una joguina. És natural que una dona frívola continuï conreant la seva frivolitat àdhuc en aquells moments de la vida que hauria de demostrar un gran seny. És l'inconvenient de pendre's la vida com si fos un platxeri o una festa. La vida, amigues meves, és una responsabilitat. Hem de fer les coses seriosament, pensant que moltes vegades, de nosaltres depèn la felicitat dels nostres fills.

Ara no en tenen prou certes senyores de vestir exageradament, que obliguen també llurs fills a vestir, permeteu-me la paraula, indecorosament.

Aquesta reina tirànica i despòtica que governa arreu del món, fa perdre el seny a moltes senyores. Poques són les que reflexionen i es diuen: malgrat aquest costum sigui moda, jo no puc acceptar-lo, perquè és contrari a la dignitat de la dona.

Trobarem senyores bones i honestes, que accepten a ulls clucs les imposicions de la moda. No es això una incongruència de principis? Si una dona és bona, com és que s'exposa a semblar aparentment el contrari?

No sé de quines terres ens ha arribat la moda de fer anar els infants gairebé despullats. Veieu nenes de cinc i sis anys, amb faldilletes curtíssimes, que els obliguen a ensenyar les cames nues. Quin pudor voleu que tinguin aquestes nenes si les acostumeu a presentar-se davant de la gent amb el cos gairebé nu? És natural que una mare vulgui embellir els seus fills, però, creieu que és embellir-los fer-los anar amb les cames nues?

Oh! quina pena fan aquests infants els dies de fred! La mare porta abric de pells, i, en canvi, el tendre infant camina al seu costat amb les cames amoratades! Us creieu que un infant és insensible! Reflexioneu, mares, i digueu-me si és propi d'una dona cristiana torturar els infants i marcir la seva puresa.

Totes aquestes aberracions són conseqüència de la frivolitat de les mares. Ara no sabeu distingir una donzella d'una dona casada. Veieu senyores que tenen ja els fills grans i no obstant vesteixen com si tinguessin divuit anys.

No és més natural que una senyora que ha abandonat ja el món daurat de la joventut, vesteixi seriosament? L'aigua oxigenada i les pintures rejoyeneixen les dones. Veieu

senyores que podrien ja ésser àvies, amb els cabells rossos com una princesa de llegenda. Quin respecte pot merèixer una dona vella, pintada com un histrió? No és més bonic veure la mare que ha consagrat la vida als seus fills amb els cabells argentats? Si té marit i té fills, per què ha d'agradar al món, enganyant-se ella mateixa?

Que pocs cabells blancs veureu ara! La dona té horror a la vellesa. Tant respecte que fa una dona amb el cap blanc! Voleu res més bonic que després d'haver passat els anys de la joventut al costat del marit i dels fills, veure que aquests s'han fet grans, i que els cabells ens blanquegen, per tal que sapiguem inspirar veneració i respecte! Oh! quina cosa més ridícula veure una dona vella amb la cabellera rossa i els llavis pintats de carmí! Si la flama de la joventut no brilla en els vostres ulls, és endebades que us disfresseu. La gent endevinarà els vostres anys i us tindrà en mal concepte.

Què té d'estrany, doncs, que en aquests temps d'aberracions que la dona ha perdut el seny, es torturi els infants per tal de sotmetre'ls a la tirania d'una moda immoral i ridícula?

No heu vist també de quina manera fan vestir els pobres nois? Amb uns pantalons ben curts i ben ajustats. Dirieu que aquesta moda l'han imposada aquelles dones impúdiques que dansaven amb la túnica humitejada per tal que s'adherís al seu cos. Voleu res més immoral que aquestes calces curtes adaptades al cos dels infants? Aquestes coses no es poden defensar ni invocant el nom de l'estètica.

Cal, mares catòliques, que tinguem una mica de seny. Que les mares paganes no sàpiguen respectar la puresa dels infants ho trobem natural, però ens sorprèn que una dona catòlica que ha rebut la influència benefactora del cristianisme, s'atreveixi a vestir indecorosament els seus fills.

Si hi ha tants perills a la vida, si quan els nostres fills abandonessin el món de la innocència es trobaran amb tants enemics que intentaran perdre la seva ànima, com vos atreviu a marcir la seva puresa?

Procureu, mares, revestir els vostres fills amb la túnica refulgent de la honestedat i doneu vigoria a la seva ànima, per tal que mai s'apartin del camí dreturer.

MARIA BONSHOMS

LA CRISI INDUSTRIAL

ANY 1923 (els nou primers mesos) (1)

Indústries tèxtils:

Importat de menys en primeres matèries.	10,259 tones
Importat de més en manufactures per	11.500,000 pessetes

Indústria metal·lúrgica:

Importat de més en manufactures per	7.680,000
-------------------------------------	-----------

Indústria del paper:

Importat de menys en primeres matèries	14,325 tones
Importat de més en manufactures	2,953 tones

(1) Aquestes dades, tretes de les estadístiques de la Direcció de Duanes (que sols estan publicades fins al setembre de l'any 1923), fan referència a la relació entre els anys 1923 (nou primers mesos) i 1922.

LES BARRAQUES DE BARCELONA

Heu's aquí les barraques que, aproximadament, existeixen a Barcelona:

Barceloneta, Somorrostro, La Llacuna, Mar-bella, Pekín	900
Marquès del Duero, Creu Coberta, voltants de l'Escorxador, entre poblats i patis amurallats	600
Voltants de la Presó Model, barriada de Sans i Hostafrancs.	700
Montjuich i voltants de l'Exposició d'Indústries Elèctriques.	2,200
Barriada del Port, Can Antunis i Cementiri Nou.	400
Collblanch, Riera Blanca i voltants.	600
Voltants de la Sagrada Família, Hospital de Sant Pau, Camp de l'Arpa i Sant Martí vell	2,700
Santa Eulàlia de Vilapiscina, Horta i Guinardó	600
Sant Andreu, barri de Verdun, La Trinitat i voltants de l'Estació del Nord.	400
Total.	9,100

No és una vergonya que hi hagin deu mil famílies que visquin en barraques? Es just que es permeti que uns propietaris que amb quatre fustes construeixen una barraca les lloguin a preus exorbitants? Aquestes barraques, l'existència de les quals ens hauria d'avergonyir, són un focus d'infecció i una escola d'immoralitats. Podríem contar escenes horribles, punyents, que s'han desenrotllat en aquests cataus infectes que exploten uns propietaris poc escrupulosos. Certament que hi viuen persones bones i honrades, però quantes ànimes s'han perdut en posar-se en contacte amb gent sense moral!

Cal solucionar aquest paorós problema. L'Ajuntament té la paraula.

Aquest número de CATALUNYA SOCIAL ha passat per la prèvia censura

El flagell de la blasfèmia

III i darrer

No veieu com vesteixen les nostres dones? Us mostren, sense avergonyir-se, la nuditat del pit. Ço que ens plau més de la flor, no és la color ni la forma, sinó el perfum. Ço que ens plau més de la dona, no és la formosor del rostre ni la llüissor dels ulls, sinó la virtut i la puresa. Us estranya que un jove parli incorrectament davant d'una donzella nua de braços i de pit? Poden florir als llavis paraules belles i sonores, parlant amb una donzella que no té el pudor de cobrir la nuditat del seu cos?

Heu vist com dansen les nostres donzelles? Ens pot estranyar que vestint tan lleugerament hagin adoptat unes danses tan sensuals i grotesques? Es comprèn que una dama, amb perruca blanca i sumptuós mirinyac, dansi graciosament un minuet de Rameau o de Mozart, però creieu que pot delectar aquesta dansa a una donzella que us allarga el braç nu? Naturalment que no. Per això s'han imposat les danses exòtiques que acosten l'home i la dona i els converteixen en figures grotesques.

Voleu que el jove que dansa amb una donzella gairebé nua i es mou seguint el ritme d'una dansa ridícula, digui paraules belles i exquisides? No; la paraula estarà d'acord amb el vestit i amb la dansa.

Veieu com totes les coses que ens volten són impures? Voleu, doncs, que l'home que respira aquest aire corromput parli bellament?

Creieu que si plantéssiu un roser dins d'una balma fosca i tenebrosa, sense aire i sense llum, que aconseguiríeu fer-lo florir? Vindrien els dies clars i perfumats, el cel s'inundaria de llum, la primavera teixiria un mantell llustrós per cada arbre i el vostre roser es moriria dins la fosquedat de la balma.

Voleu que l'home sigui espiritual i que parli bé si el feu viure embolcallat de tenebres? Si l'ombra del pecat entenebreix el seu esperit, com voleu que sàpiga alçar els ulls al cel i apartar-se de les impureses de la vida?

Si a tot arreu hi ha un materialisme embrutidor, és natural que el nostre cor estigui ple de sutzures. L'home podrà fingir davant d'un públic selecte, però en la intimitat, si és material, no aconseguireu fer-lo parlar

bé. A l'home espiritual no heu de dir-li que parli correctament, car el llenguatge pur és una conseqüència de la puresa de l'esperit.

Els homes que viuen en les selves inhospitalàries no coneixen el renec ni la blasfèmia, perquè, malgrat llur incultura, són innocents. Les tribus més immorals són aquelles que estan en contacte amb la gent civilitzada.

Mentre esperem aquesta espiritualització, que ha d'ésser producte d'una evolució lenta, poden cercar-se altres remeis que alleugereixin el mal. No s'ha de creure que la humanitat anirà cada dia materialitzant-se més. L'home és fill de la seva època. Unicament els esperits superiors són els que saben substreure's dels mals que els envolten i cercar el camí dreturer. Vindrà un dia que l'home s'adonarà que segueix mals viaranyos i cercarà el camí de la veritat. Potser els moralistes de Babilònia o de l'antiga Roma o de Pompeia, creien que la humanitat anava a desaparèixer i triomfà el cristianisme i s'aquietaren les passions i l'home s'espiritualitzà.

La dona podria aconseguir la depuració del llenguatge, car és molt gran la influència que exerceix en la llar. La dona és més espiritual perquè viu en un món superior. L'home sovint terreja i és contaminat per l'aire corromput que l'envolta. L'esperit de les dones és inclinat a l'amor, i depurar el llenguatge i fer parlar bé els homes és obra d'amor. L'home no ha de parlar bé perquè ven alçada damunt el seu cap l'espasa de la llei, sinó perquè les grolleries repugnen el seu esperit. Amb una persecució aferrissada no aconseguiríem altra cosa que exacerbar més el mal. Per això creiem en l'acció amorosa de la dona.

Jesús, per tal de redimir la humanitat i predicar les doctrines salvadores no organitzà un exèrcit formidable, sinó que escollí dotze pescadors d'ànimes. Els apòstols convertien els homes i els trencaven les cadenes feixugues del paganisme, amb l'oració i la força persuasiva de la paraula. Les armes occidores no les han esgrimides sinó els sectaris que són fills de l'odi.

Tu pots, oh! dona catalana, purificar el llenguatge de l'home. Si ets estimada i saps que el jove que t'estima parla grollerament, per què no li dius que s'esmeni? Amb tu potser fingirà i et dirà paraules alades, però

quan parla amb els amics empra paraules grolleres. Tu pots, amb la dolcesa de la teva veu i amb la bondat del teu cor, purificar els seus llavis.

Mares, treballem per la purificació del llenguatge. Les vostres insinuacions són manaments. Us capteniu de l'educació intel·lectual dels vostres fills i oblideu la seva formació espiritual. Voleu que siguin bons metges, bons advocats o bons obrers, i no us interessa que siguin homes purs. I és que vosaltres teniu els prejudicis de la majoria de la gent. Les vostres filles voleu que siguin ben pures. Acotaríeu el cap avergonyides si sentís-siu que una filla vostra deia una blasfèmia. És tan fort el vostre desig de perfecció, tractant-se de les filles, que de vegades les convertiu en noies malaltisses. Donzelles frívols, romàntiques, febles, que quan troben en el camí de la vida un obstacle o una contrarietat, sucumbeixen. Donzelles que no han rebut sinó un vernís de cultura, i temen el dolor perquè són febles. En canvi, al noi se l'educa ben altrament. Li donem espases, canons, escopetes, per a desvetllar l'home salvatge que tots portem a dintre. Volem que siguin forts, però forts materialment. El món no necessita atletes, sinó homes d'una gran fortitud espiritual. No és la força del braç la que domina el món, sinó la força de la intel·ligència i la llum de l'esperit. Sant Francesc portava a la cintura una corda barroera i Napoleó una espasa occidona. Aquest destruí pobles i occí homes, aquell conquerí ànimes i fou el guiatge de la humanitat.

No creieu, doncs, mares, que els vostres fills són forts perquè parlen grollerament. No s'han d'imposar per les grolleries, sinó pel seny i la llum de la raó.

Un dels mitjans per a l'extirpació de la blasfèmia és la propaganda escrita. A Itàlia i a l'Amèrica del Nord, s'han publicat llibres molt interessants combatent el renec i la blasfèmia. A casa nostra també tenim obres molt ben pensades i raonades, posant de relleu la lletjor de la flastomia. El nostre il·lustre amic Ivon l'Escop, ha publicat treballs interessantíssims. Actualment, el docte jesuïta P. Bolós, està fent una campanya admirable contra el flagell de la blasfèmia.

Cal que tots els homes, àdhuc els que militen en partits avençats, comprenguin que és necessari depurar el llenguatge. S'ha donat el cas insòlit, a Catalunya, de fer l'apologia de la blasfèmia de les planes estant d'un periòdic d'esquerra. Això és inconcebible. Un escriptor, un home d'esperit, no ha de defensar mai les grolleries de llenguatge. En aquesta obra de cultura social tots havem

de donar-nos les mans. Aquesta obra no és partidista. Tots hem de mostrar-nos interessats a bandejar les paraules grolleres que empobreixen la llengua. Si ens dividim en dretes i esquerres perdrem el temps. Pensem com pensem, home català, si estimes la teva llengua, has de parlar bé. Creients i escèptics, blancs i roigs, hem d'enarborar la mateixa bandera. Pensem, catalans, que ens hi va l'honor. Les llengües revelen l'existència d'un poble que té personalitat pròpia. La nostra llengua és arreconada i, per tant, hem d'estimar-la fonament. Teixim-li un mantell de porpra i alcem-li un tron d'or. La llengua és un tresor espiritual que no podem menysprear. Parlem-la, doncs, com diu En Maragall, amb un sant temor. Fem-la tan pura i tan formosa que els homes es meravellin sentint-nos-la parlar. Si nosaltres no li fem acatament, no esperem pas que la respectin aquells que no l'estimen. L'home conscient que té l'esperit desvetllat, quan veu que la seva llengua és ofesa i ultratjada, és arborat d'una santa indignació. Si no us sentiu ferits, si la vostra ànima no sagna, és que la teniu morta. Honorem-la tots la llengua. Pobres i rics, savis i ignorants. Sigui la nostra parla una donzella pura i honesta a la qual tots fem acatament. Que ningú s'treveixi a profanar-la. Déu ha volgut que tinguéssim un llenguatge propi que és òrgan d'expressió del nostre poble, i per tant, hem de parlar bellament, bandejant del nostre lèxic aquells mots grollers que el fan poc escaient. Sigui per la llengua els nostres amors. Portem-la dintre del pit com una cosa sagrada. Així com les ones del mar brunyeixen constantment les pedres i petxines de la platja i les fan esdevenir polides i formoses, que el nostre esperit brunyeixi també la nostra llengua i que li llevi les sutzures que a voltes la fan dura i esquerpa i, a poc a poc, la converteixin en una llengua dolça i sonora com el xerroteig d'una fontanella.

Si el poeta honora la llengua cisellant versos pulquerrims, nosaltres podem honorar-la parlant bellament. Cada u pot enaltir-la a la seva manera.

No oblidem que si som espirituals, pura i formosa serà la nostra llengua. Si de vegades en els nostres llavis té una mica d'aspror, és que nosaltres portem la grolleria dintre.

Cal certament ésser culte per a parlar bé, però cal també que en el nostre esperit hi hagi una mica de claror.

J. CIVERA I SORMANI

CICLE DE CONFERENCIES DE «JOVENTUT SOCIAL»

La dona davant les qüestions socials en la Història

El nostre estimat company, Joan Soler, va començar dient que per les circumstàncies especials del tema i del lloc on es donava la conferència, era un deure que quasi s'imposava dedicar un record a la que en vida fou model de propagandistes de l'acció social catòlica, la senyoreta Maria dels Angels Mateu i Pla (que al cel sia).

Entrant en matèria, analitzà el paper que representà la dona en les civilitzacions paganes.

Grècia, el poble que sentí sempre una febre exaltada per l'art, no donà pas a la dona participació en les seves expansions, i aquell art sublim no es recordà més que de la *fèmina impúdica*. Així, recordar Cleopatra, Elena, Límnia i d'altres, és tant com repassar les tragèdies d'aquell poble.

Roma, poble guerrer i engendrador dels principis jurídics, tampoc es recordà de la dona més que per a esclavitzar-la, reduint-la a la més baixa condició de cosa abandonada o de moble de luxe. D'altra banda, la dona es trobava degenerada, dient-nos Horaci que "Roma estava perduda perquè les seves dones estaven corrompudes".

Quan arriba la veritable redempció de la dona és amb el Cristianisme, que predicant els principis de l'amor i de la igualtat davant de Déu, aixeca del munt de descomposició social totes les valors que restaven sotmeses a l'imperi de la força bruta de l'esclavatge, per a elevar-les al nivell que els pertocava. La dona fou la més directament beneficiada i, agraïda, es tornà un valuós instrument de propagació de les noves idees, trobant moltes d'elles el martiri en la seva valentia i enteresa.

Aquí s'entretingué el conferenciant, refutant algunes teories feministes modernes que pretenen derivar la redempció de la dona del seu exclusiu esforç i portar-la a una il·limitada independència perniciososa, arribant a la procla-

mació de l'amor lliure i del divorci, les dues institucions més anticristianes, ensems que antisocials, per tenir per conseqüències il·legítimes la disminució de matrimonis legals i un paorós decreixement de la natalitat, el flagell que avui pateix França amb símptomes alarmants.

Després de mentar els noms de moltes dones que s'han distingit en la Història, es distingué, analitzant l'obra especial de Santa Teresa i d'Isabel la Catòlica, presentant-les com a vertaders models.

En fer l'estudi del feminisme en els nostres dies, va fer una divisió entre les que necessiten del seu treball per a la vida i les favorecudes per la fortuna, afirmant que a les darreres pertoca, d'una manera principalíssima, treballar i intervenir en les lluites pròpiament socials, en benefici de les primeres, manifestant la seva credulitat de que no es troben encara del tot capacitades, perquè elles mateixes no es captenen de la importància d'aquesta obra i no es preparen degudament. Prenent marge d'unes paraules del Sant Pare Pius X, digué que avui no bastava l'exercici de la caritat, era precisa una intervenció més directa en les qüestions socials, a fi de poder lliurar amb més coneixement de causa les batalles a la incredulitat, al materialisme i a l'egoisme.

Dividí les necessitats en naturals i sobrevingudes. Les primeres necessiten de la caritat; les segones de la justícia i en procurar que aquesta sigui sempre respectada en lo que fa referència als drets de les treballadores, és on deuen lliurar les nostres dames una veritable creuada.

Acabà encarint la necessitat de la educació dels sentiments i de la intel·ligència de la dona, a fi de que essent ben bona i conscient, puga arribar al setial d'honor de la llar, suficientment capacitada per a l'acompliment dels diversos deures que li esperen.

El senyor Soler fou molt aplaudit i felicitat.

Aquest número ha passat per la censura militar

La glorificació de Lenin

Que consti!

Es plany la premsa catòlica mundial del nimbe de glòria que la premsa neutra (ja no cal dir la sectària) ha fet a l'entorn de l'home famós que caba de donar compte a Déu de les seves obres.

I es plany amb raó.

Lenin, segons els diaris catòlics alemanys, no té parió entre els tirans més cèlebres del món.

No cal pas blasmar-lo; parlen per ell aquestes obres, que un escriptor anglès ben documentat i que ha viscut llarg temps a Rússia, Sarolea, resum, després d'haver-ne consultat les estadístiques, en xifres esgarrioses.

Persones assassinades per ordre de Lenin:

Bisbes.	28
Sacerdots.	1,219
Mestres i professors.	6,000
Metges	9,000
Oficials	54,000
Soldats	260,000
Polícies	70,000
Propietaris	12,950
Tècnics i gents de negoci.	355,250
Obrers.	193,290
Pagesos	815,100
Total.	1.776,837

Total espantós, però digne de qui, com Lenin, va dir, amb gran naturalitat, que "no hi feia res que morís el 90 per 100 de russos si

el 10 per 100 restant fossin vertaders comunistes".

Tota la premsa d'esquerra, com obeint a una consigna, ha procurat que s'oblidés aquest aspecte del regnat de Lenin, igualment que altres aspectes, no tan horribles, però no menys paorosos, com són les runes de tota classe amuntegades a tot arreu de Rússia, la fam imposada al poble, l'eclipse total de les lleis civils i dels drets ciutadans, la destrucció moral de la joventut, l'analfabetisme, la persecució religiosa, etc., etc. Solament s'ha procurat que resplandissin els aspectes de capacitat cerebral, de cor ferreny, d'activitat esbalaidora, de la seva empenta abassegadora, del seu caràcter indomable, del seu do d'obsessionador de multituds.

Lenin ha estat com un flagell de Déu sobre una societat prevaricadora, sobre una aristocràcia corrompuda, sobre una dinastia feble, sobre un poble gregari, sobre una nació etern obstacle als expandiments i a les evangelitzacions de l'Església Catòlica. Rússia ha estat sempre la més dura potència oposada als avenços de l'Església de Déu. Sa política impedí sempre la tornada a la casa pairal dels cristians, mal dits ortodoxes. El cisme d'Orient deu a la Rússia tsarista tota la seva força i tota la seva característica tossuderia.

La Guerra Gran ho escombrà tot, però calia que un monstre com Lenin fes més sangnant l'immens sacrifici... Cal que se sàpiga, i cal que Lenin sigui conegut tal com fou. No oblidin això els nostres companys de premsa.

A. Z.

La virtut en el governant

Referint-se al renaixement d'Austria, en gran part degut a la tasca del Canciller, el Prelat Monsenyor Seipel, diu "El Debate":

"Pero no ofrece duda que Seipel, con merecimientos como los que hemos referido, no hubiera logrado rodear su persona del prestigio extraordinario que su inmensa labor requiere, si a sus aciertos de gobernante no hubiera que añadir sus virtudes privadas, su moralidad intachable. La pretendida separación de la vida pública y la privada en el gobernante, es absurda en teoría e irrealizable en la práctica. Una voluntad desordenada no ofrece garantías de rectitud en la gobernación; la

historia suministra abundantes pruebas de que no hay agente revolucionario más eficaz que la licencia de costumbres en las altas jerarquías.

Seipel, que gobierna a Austria desde una celda conventual, es una lección viva del gran valor de la austeridad en el político. La virtud del canciller ha sido su mejor escudo contra sus enemigos, el más sólido pedestal de su autoridad y la que apartó de su camino la injusticia.

A la virtud de Seipel, tanto como a su inteligencia, debe en gran parte el pueblo austriaco su maravilloso renacer".

El que passa

ESPANYA ENDINS

El problema que avui dia preocupa principalment a tothom, àdhuc al Govern, és el problema econòmic. La reunió promoguda pel Foment del Treball Nacional, per a tractar de resoldre'l, fou veritablement imponent. Tota l'Espanya productora pot dir-se que hi era representada. En aquesta grandiosa Assemblea històrica es borraren els límits artificials que per tants d'anys i mercès a vergonyoses maniobres polítiques separaren els productors en castes, barallant-los i neutralitzant tots llurs esforços en defensa de la producció. Agricultors i industrials, comerciants i financers, tots a la una protestaren de la política aranzelària dels Governos que han portat la fam a tantíssimes llars obreres i obliguen al tancament de tallers i fàbriques comprometent greument l'esdevenidor econòmic del país.

La denúncia dels Tractats de Comerç fou la conclusió cabdal de la magna Assemblea, especialment del Tractat amb França, que no es pot defensar.

Com ja preveïem, la grossa operació del Tresor per a renovar les Obligacions, ha tingut un èxit complet.

Segueix l'expectació respecte al tantes voltes anunciat R. D. sobre règim local. Es veu que hi ha elements que lluiten per tal que les coses segueixin com fins ara. En viuen tanta gent del centralisme disfressat de patriotisme!

Al nombre d'incendis formidables que d'alguns anys ençà minven el patrimoni d'Espanya, cal afegir-hi avui el de l'Acadèmia d'Enginyers, establerta en un formós palau de Guadalajara. Algun dia sentirem a dir que s'ha calat foc a l'Escorial (i no fóra la primera vegada), o a l'Arxiu de Simancas, o al d'Indies, o al Museu del Prado... Diguí's el que es vulgui, el cert és que a la deixadesa es deuen quasi sempre aquestes tan sensibles catàstrofes, com també els robatoris sacrílegs.

Altrament el Govern segueix ocupant-se dels problemes cabdals, però sense abordar-los de front. Ara li ha tocat el torn al del Marroc, venint a ajudar-lo personalment l'Alt Comissari, general Aizpuru, qui ha portat bones impressions d'aquelles terres. El pressupost d'Àfrica que s'està fent ara, donarà més llum que totes les profecies polítiques i que els bons desigs que les inspiren.

ESPANYA ENFORA

La mort de Wilson ha fet revivre una de les pàgines més tremendes de la història universal. Es d'ahir, i ja sembla consagrada pel transcurs venerable del temps. Cal per això insistir incansablement, en parlar d'ella, a fer constar la part importantíssima que aquell gran Pare de la pau, Benet XV, prengué en la que posà fi a la Guerra Gran. Els famosos catorze punts de Wilson foren fonamentats en aquelles sapientíssimes condicions inspirades pel Papa a les diplomàcies d'Europa per a restablir la pau.

D'haver-se complides, tal com Benet XV proposava, altra fóra avui dia la situació del món.

En les mans dèbils i tremoladisses de Wilson els catorze punts sols serviren per reduir els alemanys i desarmar-los. Ço que després esdevingué prou ho recordem tots i ho sofrim encara. La Història lloarà el seu talent, les seves virtuts, els bons propòsits del celeberrim personatge. Descansi en pau, ja que no pogué assolir-la tal com ell desitjava.

La política interior d'Anglaterra i de França està sofrint canvis dignes d'estudi. La Cambra francesa ha estat aquests dies turbulenta, com en els pitjors temps de la Revolució del 89. Poincaré, indignat i avergonyit dels atacs de què fou víctima en la discussió dels projectes fiscals, es cobrí i abandonà la Cambra despreciantment. La premsa francesa sols explica d'aquesta escandalosa etapa parlamentària allò que no pot amagar-se. Però, per fi, Poincaré va obtenir la plena dictadura econòmica, encara que per temps limitat. Tota la política francesa evoluciona cap als poders personals. El parlamentarisme està en plena crisi.

A Anglaterra, el Govern laborista troba en el propi estament obrer els principals obstacles per a desenrotllar la seva política.

A la vaga de ferroviaris ha succeït la de dokers, que per bé que fracassada, com a simptomàtica ha causat profunda emoció. Els extremitistes del partit laborista ja preparen una escisió política que agreujarà l'estat precari del nou Govern anglès, del qual, per cert, forma part un caracteritzat catòlic, cosa sorprenent en l'anglicana nació. També n'hi ha d'altres de personatges catòlics ocupant càrrecs principals en els nous organismes polítics.

Qui ho havia de sospitar alguns anys en-rera!

D'ací i d'allà

Ara sí que sembla que és un fet el triomf de la República.

El senyor Lerroux ha tramès una circular als centres radicals demanant el nom de les persones de tendències lliberals i anunciant transcendents esdeveniments.

Ara sí que estem perduts. El senyor Lerroux es va a llençar al carrer al davant dels *jòvenes bárbaros*.

Hi ha maliciosos que creuen que ha tramès la circular no per a fer un recompte de forces, sinó simplement perquè els republicans s'adonin que encara existeix.

* * *

Sembla que l'alcalde, senyor Alvarez de la Campa, pensa deixar sense efecte una circular que va trametre als funcionaris de l'Ajuntament pregant-los-hi que renunciïn als sous que percibeixen per altres conceptes.

Troblem que fa molt ben fet. Si un funcionari, un cop ha abandonat l'oficina, té temps per a exercir altres càrrecs compatibles, en altres llocs, per què se li ha de negar el dret de fer-se un sobresou? No és preferible que treballi, que no pas que passi les hores vagatives al cinema o al cabaret?

Ara, si els càrrecs no són compatibles amb les hores d'oficina, no s'ha de permetre que els exerceixin de cap manera.

* * *

Es passegen pels carrers de la nostra ciutat uns homes que porten un ninot al coll anunciant un espectacle esborronador. Un espiritista que fa sortir els morts dels sepulcres, com don Joan Tenorio, i els invita a prendre xocolata.

Que hi hagin beneïtons que vagin a veure aquests espectacles enlluernadors, no ens estranya; el què ens sorprén és que es permeti que uns homes es passegin amb un ninot fent riure la gent.

No s'hi val a riure's de la misèria.

Ara que hi ha la dèria dels anuncis originals, volem explicar un reclam original d'una casa de Nova-York (sempre les coses extraordinàries passen a Nova-York), per si algun industrial vol imitar-lo.

Passava un senyor per un boulevard. De sobte, posa els ulls en blanc. Ai què tinc, ai què tinc, i es deixa caure als braços amorosos d'un policia. Els tafaners el volten. Quan hi havia força gent reunida, torna *en sí* i reparteix uns anuncis que deien: "Les estufes millors són les que ven la casa Muller". La gent s'indigna i l'apallissa. Li trossegen l'americana. Aquesta li cau feta a trossos i damunt de l'ermilla apareix un rètol que deia: "M'heu escalfat molt, però encara escalfen més les estufes que ven la casa Muller".

Ara, el difícil serà trobar un home que per cinc pessetes es deixi apallissar.

* * *

El senyor Llosas ha proposat al Consell de la Mancomunitat que es facin gestions per tal d'aconseguir que tinguin caràcter oficial els títols de l'Escola d'Agricultura.

Es admirable aquest desig de revestir de prestigi les obres de la Mancomunitat.

Qui ho havia de dir!

* * *

Aquell català que viu a Nova-York diuen que ha tornat a volar, amb èxit, amb l'aparell de la seva invenció.

Es preferible que no es mogui d'aquelles terres. A casa nostra fracassaria.

Aquí, la gent per volar no necessita ales. Amb un vot en té prou per enlairar-se.

* * *

A totes les cantonades s'hi veuen grans cartells on s'hi llegeix: "Los hijos de nadie".

Diuen que és una pel·lícula molt sentimental que fa plorar la gent.

A veure si plorant, plorant, es converteixen i deixen d'anar al cine.

Noticiari

ESPANYA

El govern italià ha declarat festes oficials de guardar les del Corpus i la Immaculada.

A Espanya encara no.

—La "Gasetà" publica una Reial Ordre, la part dispositiva de la qual diu així:

Primer. — Que tingui caràcter oficial la invitació que es fa per a la concurrència a l'Exposició internacional de la Cooperació d'obra social que es celebrarà a Gant del 15 de juny al 15 de setembre.

Segon. — Que les Cooperatives i institucions socials que més o menys directament depenguin de l'Estat, la "província" o el Municipi, es posin en relació amb la comissió especial a l'efecte d'adherir-se amb tota urgència a l'Exposició i organitzin les trameses que donin idea, tant com es pugui, de l'esforç d'Espanya en la millora moral i material dels seus ciutadans.

Tercer. — Que per les autoritats de tot Espanya es donin les majors facilitats possibles a fi d'assegurar la més brillant concurrència de l'Espanya social a l'Exposició de Gant, i principalment per a facilitar els transports, formalitats de duanes, passaports, etc.

Quart. — Per a tot el que es relaciona amb la citada Exposició, que s'entenguin, les entitats i particulars als quals interessi, amb la Comissió especial de l'Exposició internacional de cooperació i obra social, ministeri del Treball, Comerç i Indústria.

—Segons dades oficials, la "pau armada" de què frueix Europa sosté, armats, prop d'un milió de soldats a França, més d'un milió a Anglaterra, 300.000 a Romania, etc. Sobrarien els comentaris...

—La Societat Econòmic Barcelonina d'Amics del País, en virtut de la renovació parcial dels càrrecs efectuada recentment, ha constituït així la Junta de Govern:

President: En Francesc Puig i Alfonso; vice-president, En Joan Alandi; tresorer, En Lluís Pons i Tusquets; comptador, En Lluís de Dalmaes; bibliotecari, En Ferran Agulló; secretari, En Josep Maria Blanch; vice-secretari, En Francesc Ribas; vocals: En Santiago Andreu, En Josep Maria Bassols, N'Alfred Gaza, En Frederic Badell, En Rafel Vallet i Sabater.

—Els treballs que es fan per l'èxit del gran-

diós Congrés Nacional d'Educació Catòlica, s'intensifiquen i estenen a tot arreu d'Espanya. Segons referències, constituirà un transcendent esdeveniment.

—El Govern, amb representants d'obres i patrons, estudia els mitjans per a construir prompte cases barates. Mentre subsisteixin els actuals entrabancs legals...

—La Reial Ordre aclaratòria del Decret sobre lloguers, que publica la Gasetà, diu que quan per conseqüència d'operacions de comprovació o revisió, a tenor d'instruccions dels registres fiscals, practicades d'ofici, o com a conseqüència de declaració, directament presentada pel propietari, ha augmentat la renda de l'edifici, no donarà dret a aquell a exigir als estadants el pagament de l'esmentat augment, podent únicament el propietari distribuir proporcionalment entre ells l'excés de tributació que en virtut de tals prescripcions o declaracions s'origini.

—En la Unió General de Treballadors d'Espanya, no es coneix l'existència en aquest moment de cap vaga. Almenys, oficialment, cap secció ha informat que hagi sorgit cap conflicte.

—La "Federació de Dependents de Catalunya", emparant-se en els principis legals que informen les lleis vigents que regulen les relacions del treball al comerç, tenint en compte que en aquesta època de l'any, correspon augmentar els sous dels companys que presten llurs serveis a Barcelona, de menys de 23 anys, de conformitat amb ço que disposen els acords de la Comissió Mixta del Treball, recorda a tots els empleats i dependents del comerç i la indústria, l'escala dels sous mensuals mínims fixats per l'esmentat organisme.

ESTRANGER

A Suïssa importants sectors econòmics sol·liciten que les 48 hores setmanals de treball s'ampliïn a 54, perquè si no es fa això la competència de la indústria estrangera arruinarà la del país.

Diuen els sol·licitants, que als EE. UU. i a Anglaterra la jornada de vuit hores no la respecta ningú, a França es modifica constantment, i Bèlgica, Holanda i Suècia es disposen a reformar-la.

—La "Loyola University" de Nova-Orleans ha rebut un donatiu de cent mil dòlars (unes 800 mil pessetes) de la vídua de l'industrial Eudal I. Robet.

A Espanya ja se n'ha perdut el costum d'aquesta mena de llegats.

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLÀNTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Havana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Havana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijon i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; emprerent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New York, Havana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Havana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Havana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curaçao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canàries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Poo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Poo el 2, fent les escales de Canàries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals la Companyia dona allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

Llegiu i propagueu

Catalunya Social

*Es el periòdic de més
circulació de Catalunya*

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Un any 8 pessetes
Semestre 4

Surt els dissabtes

**IMPREMTA
EDITORIAL
I COMERCIAL**

ATENES A. G.

BARCELONA

Provença, 157 Telèf. 216 G.

304 (05) (46.71) Cat

LEGIA

CONEJO

REHUSAR BOTELLAS MAL TAPADAS

PER A ENRIQUIR

la sang, augmentar la gana i fortificar el sistema nerviós, és un medicament sense rival l'aixarop

Hipofosfitos - Salud

També es recepta a les criatures delicades i malaltisses. Favoreix en ells el desenrotllament del sistema ossi. Totjust començat a pendre'l, la rosada color de llurs galletes proclama les excel·lències del preparat. Aprovat per la **Reial Acadèmia de Medicina i Cirurgia** :: 29 ANYS D'EXITS EN CREIXENÇA.

Avis: Rebutgi's el pot si no s'hi llegeix en l'etiqueta exterior, amb tinta vermella, «HIPOFOSFITOS SALUD» perquè amb freqüència i per a major lucre en la venda, hom n'ofereix de similars

FRANQUEO CONCERTADO

Atenes A. G. Provença, 157